ORDONANȚA CURȚII (Camera a șasea)

8 aprilie 2008 *

În cauza C-503/07 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introdus la 14 noiembrie 2007,

Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH, cu sediul în Aix-la-Chapelle (Germania), reprezentată de H. Posser și S. Altenschmidt, Rechtsanwälte,

recurentă,

celelalte părți în proces fiind:

Fels-Werke GmbH, cu sediul în Goslar (Germania),

Spenner-Zement GmbH & Co. KG, cu sediul în Erwitte (Germania),

reclamante în primă instanță,

* Limba de procedură: germana.

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domnul U. Wölker, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

CURTEA (Camera a șasea),

compusă din domnul L. Bay Larsen, președinte de cameră, domnul P. Kūris și doamna C. Toader (raportor), judecători,

avocat general: domnul J. Mazák,
grefier: domnul R. Grass,

având în vedere cererea recurentei de a judeca prezenta cauză potrivit procedurii accelerate în temeiul articolului 62a din Regulamentul de procedură al Curții,

după ascultarea avocatului general,

emite prezenta

Ordonanță

1 Prin recursul formulat, Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH (denumită în continuare „Saint-Gobain Glass Deutschland") solicită anularea Ordonanței Tribunalului

de Primă Instanță al Comunităților Europene din 11 septembrie 2007, Fels-Werke și alții/Comisia (T-28/07, nepublicată în Repertoriu, Rep., 2007, p. II-98*, denumită în continuare „ordonanța atacată”), prin care acesta a respins ca inadmisibilă acțiunea având ca obiect anularea în parte a Deciziei Comisiei K(2006) 5609 din 29 noiembrie 2006 privind planul național de alocare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră comunicat de Republica Federală Germania pentru perioada 2008-2012 (denumită în continuare „decizia în litigiu”).

Cadrul juridic

2 Articolul 1 din Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO L 275, p. 32, Ediție specială, 15/vol. 10, p. 78) instituie, începând cu 1 ianuarie 2005, un astfel de sistem (denumit în continuare „sistemul de comercializare a cotelor”) în scopul de a promova reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră, în special de dioxid de carbon, într-un mod rentabil și eficient din punct de vedere economic.

3 Potrivit articolului 2 din Directiva 2003/87, aceasta se aplică emisiilor care provin din activitățile enumerate în anexa I, printre care figurează instalațiile pentru fabricarea sticlei.

4 Articolul 11 din Directiva 2003/87 prevede o primă perioadă de alocare a cotelor cuprinsă între 2005 și 2007 (denumită în continuare „prima perioadă de alocare”), apoi o a doua perioadă de alocare a cotelor, cuprinsă între 2008 și 2012 (denumită în continuare „a doua perioadă de alocare”).

5 Articolele 9-11 din Directiva 2003/87 precizează condițiile și procedurile potrivit cărora autoritățile naționale competente alocă, pe baza unui plan național de alocare (denumit în continuare „PNA”), cote operatorilor de instalații în cursul acestor două perioade.

6 Articolul 9 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2003/87 prevede:

„Pentru fiecare perioadă prevăzută la articolul 11 alineatele (1) și (2), fiecare stat membru elaborează un [PNA] în care precizează cantitatea totală de cote pe care intenționează să le aloce pentru perioada respectivă și modul în care propune să fie alocate acestea. Planul se bazează pe criterii obiective și transparente, inclusiv pe cele enumerate în anexa III, luând în considerare observațiile publicului. […]”

7 Articolul 9 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2003/87 impune statelor membre să publice și să comunice Comisiei Comunităților Europene și celorlalte state membre un PNA pentru fiecare perioadă de alocare.

8 Articolul 9 alineatul (3) din directiva menționată are următorul cuprins:

„În termen de trei luni de la notificarea unui [PNA] de către un stat membru în conformitate cu alineatul (1), Comisia poate respinge [PNA] în cauză sau orice element al acestuia, pe baza incompatibilității cu criteriile enumerate în anexa III sau a incompatibilității cu articolul 10. Statul membru adoptă o decizie în temeiul articolului 11 alineatul (1) sau (2) numai în cazul în care modificările propuse sunt acceptate de Comisie. Comisia motivează orice decizie de respingere.”

9 Potrivit articolului 10 din Directiva 2003/87, statele membre trebuie să aloce gratuit cel puțin 95 % din cote pentru prima perioadă de alocare.

10 Articolul 11 din Directiva 2003/87, privind alocarea și emiterea cotelor, prevede:

„(1) Pentru perioada de trei ani care începe la 1 ianuarie 2005, fiecare stat membru decide cu privire la cantitatea totală de cote pe care le alocă pentru perioada în cauză și cu privire la alocarea cotelor în cauză operatorilor fiecărei instalații. Această decizie se adoptă cu cel puțin trei luni înainte de începerea perioadei și se bazează pe [PNA]-ul elaborat în temeiul articolului 9 și în conformitate cu articolul 10, luând în considerare în mod corespunzător observațiile publicului.

(2) Pentru perioada de cinci ani care începe la 1 ianuarie 2008 și pentru fiecare perioadă ulterioară de cinci ani, fiecare stat membru decide cu privire la cantitatea totală de cote pe care le alocă pentru perioada respectivă și inițiază procesul de alocare a cotelor respective operatorilor fiecărei instalații. Această decizie se adoptă cu cel puțin 12 luni înainte de începutul perioadei respective și se bazează pe [PNA] al statului membru elaborat în temeiul articolului 9 și în conformitate cu articolul 10, luând în considerare observațiile publicului.

(3) Deciziile adoptate în temeiul alineatului (1) sau (2) sunt în conformitate cu cerințele din Tratatul [CE], în special cu articolele 87 și 88. La luarea deciziilor privind alocarea, statele membre iau în considerare nevoia de a oferi acces la cote noilor intrați.

[…]”

11 Anexa III la Directiva 2003/87 enumeră 11 criterii aplicabile PNA-urilor.

12 Al cincilea și al zecelea criteriu din anexa menționată au următorul cuprins:

„5. În conformitate cu cerințele din tratat, în special articolele 87 și 88, planul nu face discriminare între societăți sau sectoare astfel încât să favorizeze în mod nejustificat anumite întreprinderi sau activități.

[…]

10. Planul conține o listă a instalațiilor reglementate prin prezenta directivă însoțită de cantitățile de cote care se intenționează să fie alocate fiecăreia dintre acestea."

13 Potrivit articolului 13 alineatul (1) din Directiva 2003/87, cotele sunt valabile numai pentru emisiile din perioada pentru care s-au emis.

Istoricul cauzei

14 Reiese din ordonanța atacată că reclamanta exploatează o instalație de producție a sticlei la Porz. Printr-o decizie din 16 decembrie 2004 adoptată de Umweltbundesamt

(Biroul Federal pentru Mediu german), reclamantei i-au fost alocate, pentru o parte din această instalație care a fost pusă în funcțiune în cursul anilor 2003 și 2004, cote de emisie pentru prima perioadă de alocare în temeiul PNA-ului german (denumit în continuare „PNA-ul german I") și al articolului 8 din Legea privind alocarea cotelor de emisie pentru perioada 2005-2007 (Zuteilungsgesetz 2007) din 26 august 2004 (BGBI. 2004 I, p. 2211, denumită în continuare „ZuG 2007").

15 În temeiul articolului 8 alineatul (1) a doua teză din ZuG 2007, instalația respectivă este scutită de la aplicarea unui factor de realizare pentru o perioadă de 12 ani începând cu anul în care a fost pusă în funcțiune.

16 Potrivit articolului 2 din ZuG 2007, sub rezerva unor norme specifice contrare, dispozițiile pertinente din legea respectivă sunt aplicabile numai primei perioade de alocare.

17 În plus, articolul 7 din Legea din 8 iulie 2004 de transpunere a Directivei 2003/87/CE de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității (Gesetz zur Umsetzung der Richtlinie 2003/87/EG über ein System für den Handel mit Treibhausgasemissionszertifikaten in der Gemeinschaft, BGBI. 2004 I, p. 1578, denumită în continuare „TEHG") prevede în special că PNA-ul adoptat pentru fiecare perioadă de alocare constituie temeiul unei legi de alocare și că alocarea se efectuează pe baza acestei legi.

18 În temeiul articolului 9 alineatul 1 din TEHG, orice operator al unei instalații are dreptul să obțină cote de emisie conform condițiilor precizate în legea de alocare. În temeiul alineatului 2 din această dispoziție, alocarea se efectuează în funcție de activitatea desfășurată în cursul unei anumite perioade de alocare.

19 În sfârșit, articolul 10 alineatul 1 din TEHG prevede că fiecare alocare presupune introducerea unei cereri scrise la autoritățile competente.

20 La 4 iulie 2006, Republica Federală Germania a comunicat Comisiei, conform articolului 9 alineatul (1) din Directiva 2003/87, PNA-ul pentru a doua perioadă de alocare (denumit în continuare „PNA-ul german II").

21 După modelul PNA-ului german I, PNA-ul german II prevede, în capitolul 6.1, norma generală de alocare aplicabilă instalațiilor existente („Bestandsanlagen") care au fost puse în funcțiune înainte de 31 decembrie 2002. În ceea ce privește instalațiile din sectorul industrial, factorul de realizare aplicabil este de 0,9875.

22 Pe de altă parte, în capitolul 6.2 din PNA-ul german II, sub titlul „Alocări conform articolului 8 din ZuG 2007" se precizează că, în temeiul acestei din urmă dispoziții, la calcularea numărului de cote de emisie destinate instalațiilor care au fost puse în funcțiune între 1 ianuarie 2003 și 31 decembrie 2004 nu este aplicabil niciun factor de realizare, în cursul unei perioade de 12 ani de la data acestei puneri în funcțiune.

23 Prin decizia în litigiu, Comisia a respins în parte PNA-ul german II. La articolul 1 alineatul (2) din această decizie, Comisia constata că normele de alocare descrise în capitolul 6.2 din PNA-ul german II, în special sub titlul „Alocări conform articolului 8 din ZuG 2007", erau incompatibile cu al cincilea criteriu din anexa III la Directiva 2003/87, întrucât determinau un avantaj nejustificat în beneficiul instalațiilor respective în raport cu alte instalații existente comparabile cărora li se aplica metoda generală de alocare.

24 Într-adevăr, Comisia a considerat că alocarea gratuită de cote de emisie pentru anumite activități prin aplicarea unui factor de realizare mai puțin sever și, prin urmare, mai favorabil reprezenta un avantaj economic selectiv pentru anumite întreprinderi, care ar fi putut să denatureze sau să amenințe să denatureze concurența și să afecteze comerțul dintre statele membre și care, în consecință, ar fi putut constitui un ajutor de stat contrar articolelor 87 CE și 88 CE.

25 Comisia admitea numai faptul că, în cursul unei perioade de alocare date, alocarea cotelor de emisie unor instalații existente putea fi efectuată potrivit unor metode diferite de cele aplicabile „noilor intrați", în sensul articolului 3 litera (h) din Directiva 2003/87, care ar fi astfel recunoscuți prin această directivă că reprezintă o categorie specială. Justificarea unei astfel de inegalități de tratament ar deveni totuși lipsită de obiect în cursul perioadei de alocare următoare, atunci când „noul intrat" inițial se transformă în instalație existentă pentru care sunt disponibile date comparabile cu cele ale instalațiilor existente.

26 La articolul 2 alineatul (2) din decizia în litigiu, Comisia a afirmat că nu va prezenta obiecții împotriva PNA-ului german II în cazul în care Republica Federală Germania, evitând discriminările, ar introduce și i-ar comunica următoarele modificări:

„[G]aranțiile de alocare din prima perioadă de alocare, astfel cum au fost descrise în capitolul 6.2 din [PNA-ul german II] sub titlurile «Instalații noi suplimentare conform articolului 11 din ZuG 2007» și «Alocări conform articolului 8 din ZuG 2007» […], nu trebuie aplicate, în momentul alocării de cote de emisie, într-un mod care să avantajeze instalațiile respective prin raportare la alte instalații existente comparabile cărora li se aplică metoda generală de alocare prevăzută în PNA-ul menționat; cu alte cuvinte, instalațiilor respective li se aplică același factor de realizare ca acela aplicat celorlalte instalații existente comparabile."

Ordonanța atacată

27 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 7 februarie 2007, recurenta a introdus o acțiune în anularea deciziei în litigiu.

28 Printr-un act separat datând din aceeași zi, recurenta a solicitat de asemenea judecarea cauzei potrivit procedurii accelerate prevăzute la articolul 76a din Regulamentul de procedură al Tribunalului. Prin scrisoarea din 23 februarie 2007, Comisia s-a opus judecării accelerate a cauzei. Prin Decizia Tribunalului din 7 iunie 2007, a fost admisă cererea de aplicare a procedurii accelerate.

29 Printr-un act depus la grefa Tribunalului la 23 martie 2007, în temeiul articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, Comisia a invocat o excepție de inadmisibilitate a acțiunii menționate anterior, cu privire la care recurenta a prezentat observații la 12 aprilie 2007.

30 Prin cererea introductivă, recurenta solicita Tribunalului:

— anularea articolului 1 alineatul (2) din decizia în litigiu în măsura în care acesta prevede că sunt incompatibile cu Directiva 2003/87 garanțiile de alocare din prima perioadă de alocare, astfel cum au fost descrise în capitolul 6.2 din PNA-ul german II sub titlurile „Instalații noi suplimentare conform articolului 11 din ZuG 2007” și „Alocări conform articolului 8 din ZuG 2007”;

— anularea articolului 2 alineatul (2) din decizia în litigiu în măsura în care această dispoziție impune obligații („Vorgaben”) Republicii Federale Germania în ceea ce privește aplicarea garanțiilor de alocare din prima perioadă de alocare, astfel cum sunt descrise în capitolul 6.2 din PNA-ul german II sub titlurile „Instalații noi suplimentare conform articolului 11 din ZuG 2007” și „Alocări conform articolului 8 din ZuG 2007”, și în măsura în care această dispoziție impune aplicarea factorului de realizare aplicabil celorlalte instalații existente comparabile;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

31 Prin ordonanța atacată, Tribunalul a respins acțiunea ca inadmisibilă, considerând că, în special în ceea ce privește recurenta, aceasta nu era vizată în mod individual de decizia în litigiu în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE, nefiind destinatara deciziei respective.

32 În susținerea acestei concluzii, la punctul 59 din ordonanța atacată, Tribunalul a constatat în special că decizia în litigiu constituia un act de aplicabilitate generală, întrucât se aplică unor situații determinate în mod obiectiv și produce efecte juridice față de categorii de persoane avute în vedere în mod general și abstract. Într-adevăr, articolul 1 alineatul (2) și articolul 2 alineatul (2) din decizia în litigiu ar viza toți operatorii de instalații care sunt vizați, în mod general și abstract, de normele stabilite în capitolul 6.2 din PNA-ul german II și care își desfășoară activitatea în sectoarele economice supuse sistemului de comercializare de cote în temeiul anexei I la Directiva 2003/87. Prin urmare, în raport cu aceste dispoziții și sub rezerva existenței unor caracteristici care le sunt specifice, acești operatori ar fi afectați în același mod și s-ar afla într-o situație identică.

33 În continuare, Tribunalul a amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, o persoană fizică sau juridică, alta decât destinatarul unui act, nu poate pretinde că este vizată în mod individual, în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE, decât dacă este afectată de actul respectiv din cauza unor calități care îi sunt specifice sau din cauza unei situații de fapt care o individualizează în raport cu orice altă persoană și, pentru acest motiv, o individualizează într-un mod similar celui în care ar fi individualizat destinatarul actului (Hotărârea Curții din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia, 25/62, Rec., p. 197, 223, Hotărârea Curții din 18 mai 1994, Codorniu/Consiliul, C-309/89, Rec., p. I-1853, punctul 20, Hotărârea Curții din 25 iulie 2002, Unión de Pequeños Agricultores/Consiliul, C-50/00 P, Rec., p. I-6677, punctul 36, și Hotărârea Curții din 1 aprilie 2004, Comisia/Jégo-Quéré, C-263/02 P, Rec., p. I-3425, punctul 45).

34 În această privință, Tribunalul a arătat că numai împrejurarea că un act de aplicabilitate generală poate avea efecte concrete diferite pentru diversele subiecte de drept cărora li se aplică nu este de natură să le individualizeze în raport cu toți ceilalți operatori vizați, dacă acest act se aplică pe baza unei situații determinate în mod obiectiv.

35 Or, la punctul 61 din ordonanța atacată, Tribunalul a apreciat că, în speță, recurentele, departe de a fi individualizate prin calități care le sunt specifice, erau afectate în același mod ca toți ceilalți operatori de instalații supuși acelorași reglementări naționale și comunitare care se află în aceeași situație. Prin urmare, recurentele puteau pretinde că sunt afectate de decizia în litigiu numai datorită calității lor obiective de operatori vizați de normele conținute în capitolul 6.2 din PNA-ul german II și activi în sectoarele reglementate de anexa I la Directiva 2003/87.

36 Pe de altă parte, la același punct din ordonanța atacată, Tribunalul a considerat că niciunul dintre argumentele prezentate de recurente nu permitea repunerea în discuție a acestei aprecieri.

37 La punctul 65 din ordonanța atacată, acesta a considerat în special că nu poate fi admis argumentul potrivit căruia Saint-Gobain Glass Deutschland face parte dintr-un cerc închis de persoane, întrucât aceasta aparține unui grup de operatori care a solicitat și a obținut cote de emisie în cursul perioadei cuprinse între 2003 și 2004 în temeiul articolului 8 alineatul 1 din ZuG 2007. În această privință, Tribunalul a constatat, mai întâi, că Saint-Gobain Glass Deutschland nici nu a adus precizări, nici nu a prezentat elemente de probă în ceea ce privește compunerea acestui pretins cerc închis de operatori. Astfel, aceasta nu a depus la dosar nicio listă de operatori care au beneficiat de aplicarea articolului 8 alineatul 1 din ZuG 2007, asemenea celei prezentate de celelalte două recurente.

38 Pe de altă parte, Tribunalul a amintit că posibilitatea de a determina, în momentul adoptării măsurii contestate, cu mai mare sau cu mai mică precizie, numărul sau chiar identitatea subiectelor de drept cărora li se aplică măsura menționată nu presupune în niciun caz că aceste subiecte trebuie considerate ca fiind vizate în mod individual de această măsură, atât timp cât este cert că această aplicare se realizează pe baza unei situații obiective de drept sau de fapt definite de actul în cauză (Hotărârea Curții din 22 noiembrie 2001, Antillean Rice Mills/Consiliul, C-451/98, Rec., p. I-8949, punctul 52).

39 În aceste împrejurări, Tribunalul a concluzionat că Saint-Gobain Glass Deutschland nu a demonstrat că a fost vizată în mod individual de decizia în litigiu ca urmare a pretinsei sale apartenențe la un cerc închis de operatori.

40 În plus, Tribunalul a considerat de asemenea că nici din obiectivele Directivei 2003/87, citite în lumina considerentului (5) al acesteia, nici din al cincilea criteriu din anexa III, nici din orice altă dispoziție din directiva respectivă nu decurgea o garanție pentru operatorii de instalații cu privire la aplicarea unei anumite metode de alocare sau chiar cu privire la obținerea unei anumite cantități de cote de emisie de gaze cu efect de seră, în special atunci când această pretinsă garanție se referă

la mai multe perioade de alocare. Dimpotrivă, articolul 11 alineatele (1) și (2) din Directiva 2003/87 coroborat cu articolul 9 alineatul (1) și cu articolul 13 alineatul (1) din această directivă ar distinge în mod clar între prima și a doua perioadă de alocare și ar restrânge validitatea cotelor de emisie alocate la o singură perioadă de alocare, ceea ce ar implica necesitatea ca statele membre să adopte decizii de alocare distincte pentru fiecare perioadă.

Concluziile părților

41 Prin recursul său, Saint-Gobain Glass Deutschland solicită Curții:

— anularea ordonanței atacate în măsura în care privește recurenta;

— anularea articolului 1 alineatul (2) din decizia în litigiu în măsura în care această dispoziție declară incompatibile cu Directiva 2003/87 garanțiile de alocare din prima perioadă de comercializare, astfel cum au fost descrise în capitolul 6.2 din PNA-ul german II;

— anularea articolului 2 alineatul (2) din decizia în litigiu în măsura în care, pe de o parte, această dispoziție impune constrângeri Republicii Federale Germania în ceea ce privește aplicarea garanțiilor de alocare din prima perioadă de comercializare, descrise în capitolul 6.2 din PNA-ul german II, și, pe de altă parte, în măsura în care această dispoziție impune aplicarea aceluiași coeficient de progres ca pentru celelalte instalații existente comparabile;

— în subsidiar, anularea ordonanței atacate și retrimiterea cauzei la Tribunal;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

42 Comisia solicită, cu titlu principal, respingerea recursului ca inadmisibil și, în subsidiar, respingerea acestuia ca nefondat. De asemenea, Comisia solicită obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

43 În susținerea recursului, Saint-Gobain Glass Deutschland invocă două motive de anulare a ordonanței atacate, întemeiate pe o încălcare a dreptului procedural și pe o încălcare a articolului 230 al patrulea paragraf CE.

44 Potrivit articolului 119 din Regulamentul de procedură, atunci când recursul este în mod vădit inadmisibil sau în mod vădit nefondat, Curtea poate oricând, pe baza raportului judecătorului raportor și după ascultarea avocatului general, să respingă recursul, în tot sau în parte, prin ordonanță motivată.

45 Curtea apreciază că acesta este cazul în speță și că, având în vedere adoptarea prezentei ordonanțe, nu este necesar să se pronunțe cu privire la cererea de aplicare a procedurii accelerate.

Cu privire la admisibilitatea recursului

46 Comisia apreciază că recurenta nu ar mai avea interes de a exercita calea de atac în măsura în care anularea dispozițiilor din decizia în litigiu în cadrul recursului nu ar avea niciun efect juridic, din cauza adoptării Deciziei C(2007) 5258 a Comisiei din 26 octombrie 2007 de autorizare a modificărilor aduse de Republica Federală Germania reglementării proprii și în special din cauza înlocuirii sistemului întemeiat pe un factor unic de realizare cu un alt sistem.

47 La solicitarea Curții, formulată în temeiul articolului 54a din Regulamentul de procedură, Comisia a comunicat Curții această din urmă decizie.

48 În această privință, trebuie amintit că un recurs poate fi declarat inadmisibil de către Curte atunci când un fapt ulterior hotărârii Tribunalului a înlăturat caracterul prejudiciabil al acesteia pentru recurent. Într-adevăr, existența unui interes al recurentului de a exercita calea de atac presupune ca recursul, prin rezultatul acestuia, să poată aduce un beneficiu părții care l-a introdus (a se vedea Hotărârea din 19 octombrie 1995, Rendo și alții/Comisia, C-19/93 P, Rec., p. I-3319, punctul 13, și Ordonanța din 25 ianuarie 2001, Lech-Stahlwerke/Comisia, C-111/99 P, Rec., p. I-727, punctul 18).

49 În speță, trebuie constatat că decizia de care se prevalează Comisia în scopul de a demonstra că recurenta nu are un interes de a exercita calea de atac, pe de o parte, nu înlocuiește decizia în litigiu și, pe de altă parte, face trimitere numai la modificări legate de articolul 1 alineatul (2) din decizia în litigiu.

50 Or, recurenta contestă și constatările referitoare la incompatibilitatea cu Directiva 2003/87 a garanțiilor de alocare din prima perioadă de alocare și care sunt prevăzute la articolul 2 alineatul (2) din decizia în litigiu în măsura în care această dispoziție, pe de o parte, impune obligații statului membru destinatar în ceea ce privește aplicarea garanțiilor de alocare din prima perioadă de comercializare, descrise în capitolul 6.2 din PNA-ul german II, și, pe de altă parte, impune acestui stat să aplice același coeficient de progres ca pentru celelalte instalații existente comparabile.

51 În aceste condiții și în lipsa unor informații complementare, Curtea nu este în măsură să constate, astfel cum i-a solicitat Comisia, că Saint-Gobain Glass Deutschland este lipsită de orice interes în cadrul prezentului recurs.

52 În consecință, trebuie respinsă excepția de inadmisibilitate ridicată de Comisie.

Cu privire la primul motiv întemeiat pe o încălcare a dreptului procedural

Argumentele părților

53 Saint-Gobain Glass Deutschland susține că Tribunalul, prin ordonanța atacată, a încălcat atât dreptul la un proces echitabil, cât și dreptul de a fi ascultat. În această

privință, Saint-Gobain Glass Deutschland susține în special că părților în litigiu trebuie să li se acorde posibilitatea de a se exprima cu privire la toate aspectele de fapt sau de drept care au relevanță pentru soluționarea litigiului.

54 În opinia recurentei, Tribunalul și-ar fi întemeiat ordonanța în principal pe faptul că aceasta nu ar fi adus nici precizări, nici probe privind compunerea cercului închis de operatori de care se prevala în scopul de a-i fi recunoscută calitatea de persoană vizată în mod individual prin decizia în litigiu. Or, Saint-Gobain Glass Deutschland pretinde că Tribunalul nu i-a solicitat în niciun caz să depună o listă de operatori vizați. Ar rezulta că aceasta nu a fost în măsură să expună Tribunalului motivele nedepunerii unei astfel de liste.

55 În această privință, recurenta consideră că nu avea niciun motiv pentru a depune lista respectivă fără să i se fi solicitat în mod expres de către Tribunal. În plus, apartenența la un cerc închis de operatori afectați de adoptarea deciziei în litigiu decurgea direct din structura reglementării naționale și nu depindea, așadar, de depunerea unei liste de operatori vizați.

56 De asemenea, Saint-Gobain Glass Deutschland susține că îi era imposibil să depună o astfel de listă, întrucât Umweltbundesamt (Biroul Federal pentru Mediu) nu putea admite cereri de acest gen pentru motive legate de protecția datelor. În schimb, Tribunalului îi era permis să adopte o măsură de organizare a procedurii sau de cercetare judecătorească. Astfel, în cazul în care Tribunalul ar fi formulat o astfel de cerere, Republica Federală Germania ar fi depus o astfel de listă susceptibilă să demonstreze apartenența recurentei la un cerc închis de operatori.

57 Comisia consideră că Tribunalul nu a încălcat dreptul procedural prin ordonanța atacată.

Aprecierea Curții

58 De la bun început, trebuie constatat că, în mod contrar a ceea ce pare să considere recurenta, Tribunalul a arătat numai cu titlu suplimentar că aceasta nu a furnizat o listă de operatori afectați de decizia în litigiu în scopul de a demonstra că era vizată în mod individual de aceasta din urmă.

59 Într-adevăr, la punctul 61 din ordonanța atacată, Tribunalul a considerat, mai întâi, că recurentele nu erau vizate în mod individual de decizia în litigiu și că niciunul dintre argumentele prezentate de acestea nu permiteau să se repună în discuție această apreciere.

60 În special, ca răspuns la anumite argumente prezentate de Saint-Gobain Glass Deutschland și întemeiate pe pretinsa apartenență a acesteia la un cerc închis de operatori vizați de decizia în litigiu, Tribunalul a amintit, la punctul 65 din ordonanța atacată, că posibilitatea de a determina, cu mai mare sau cu mai mică precizie, numărul sau chiar identitatea subiectelor de drept cărora li se aplică măsura contestată din decizia respectivă nu presupune în niciun caz că aceste subiecte trebuie considerate ca fiind vizate în mod individual de această măsură, atât timp cât este cert că această aplicare se realizează pe baza unei situații obiective de drept sau de fapt definite de actul în cauză.

61 În acest context, Tribunalul a constatat că Saint-Gobain Glass Deutschland nici nu a adus precizări, nici nu a prezentat elemente de probă în ceea ce privește compunerea acestui pretins cerc închis de operatori. Prin urmare, Tribunalul a reținut numai cu titlu suplimentar că recurenta nu a depus la dosar o listă de operatori, contrar modului în care au procedat celelalte recurente.

62 Or, potrivit unei jurisprudențe constante, obiecțiile invocate împotriva motivelor suplimentare ale unei decizii a Tribunalului nu determină anularea acestei decizii și sunt, așadar, lipsite de efecte (Hotărârea din 28 iunie 2005, Dansk Rørindustri și alții/Comisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și C-213/02 P, Rec., p. I-5425, punctul 148, precum și Ordonanța din 23 februarie 2006, Piau/Comisia, C-171/05 P, punctul 86).

63 În aceste condiții, primul motiv trebuie respins ca fiind lipsit de efect.

Cu privire la al doilea motiv întemeiat pe o încălcare a articolului 230 al patrulea paragraf CE

Argumentele părților

64 Prin acest motiv, Saint-Gobain Glass Deutschland susține, în esență, că Tribunalul a aplicat greșit noțiunea de afectare individuală printr-un act comunitar.

65 În opinia recurentei, cercul de operatori vizați era în mod definitiv definit și/sau putea fi definit pe baza reglementării germane și nu putea, în orice caz, să fie extins. În aceste condiții, Tribunalul nu putea afirma că interdicția de a menține în vigoare garanția de alocare se aplica pe baza unei situații obiective de drept sau de fapt definite de actul în cauză.

66 În opinia recurentei, operatorii ar fi determinați în mod exact în decizia în litigiu, astfel încât trimiterea obiectivă la domeniul de aplicare al articolului 8 din ZuG 2007 ar fi putut fi înlocuită în mod invariabil cu o listă nominală de operatori, fără a schimba sfera de aplicare a acestei decizii.

67 Întemeindu-se pe Hotărârea din 13 mai 1971, International Fruit Company și alții/Comisia (41/70-44/70, Rec., p. 411, punctul 21), recurenta susține că Tribunalul ar fi putut considera că decizia în litigiu constituie un pachet de decizii individuale, întrucât, prin această decizie, Comisia ar fi interzis, în privința operatorilor vizați de garanția de alocare prevăzută la articolul 8 din ZuG 2007, menținerea în vigoare a acelei garanții de alocare. *In fine*, decizia Comisiei privind PNA-ul german II ar constitui atât o decizie cu caracter general, cât și un pachet de decizii individuale în măsura în care interzice aplicarea garanțiilor de alocare care decurg din articolul 8 din ZuG 2007.

68 Comisia susține că acest motiv trebuie respins ca nefondat. În această privință, Comisia consideră că Tribunalul a aplicat corect articolul 230 al patrulea paragraf CE.

69 Pe de altă parte, decizia în litigiu nu poate fi calificată drept un pachet de decizii individuale în măsura în care Comisia nu s-a pronunțat asupra unor cereri individuale și

în măsura în care, în orice caz, aceasta nu dispunea de informații suficiente cu privire la instalațiile vizate de PNA-ul notificat pentru a fi în măsură să se pronunțe în sensul pe care recurenta încearcă să îl demonstreze.

Aprecierea Curții

70 Trebuie constatat, astfel cum Tribunalul a constatat în mod corect, că posibilitatea de a determina, cu mai mare sau cu mai mică precizie, numărul sau chiar identitatea subiectelor de drept cărora li se aplică o măsură nu presupune în niciun caz că aceste subiecte trebuie considerate ca fiind vizate în mod individual de această măsură, atât timp cât este cert că această aplicare se realizează, precum în speță, pe baza unei situații obiective de drept sau de fapt definite de actul în cauză (a se vedea în special Hotărârea Antillean Rice Mills/Consiliul, citată anterior, punctul 52, precum și Ordonanța din 24 mai 1993, Arnaud și alții/Consiliul, C-131/92, Rec., p. I-2573, punctul 13, și Ordonanța din 21 iunie 1993, Chiquita Banana și alții/Consiliul, C-276/93, Rec., p. I-3345, punctul 8).

71 În ceea ce privește argumentația recurentei prin care aceasta urmărește să demonstreze că decizia în litigiu avea o natură hibridă, în sensul că ar constitui în același timp un act cu aplicabilitate generală și un pachet de decizii individuale, trebuie constatat, pe de o parte, astfel cum Tribunalul a procedat la punctul 59 din ordonanța atacată, că decizia în litigiu, care are ca destinatar Republica Federală Germania, are o aplicabilitate generală, întrucât se aplică unor situații determinate în mod obiectiv și produce efecte juridice față de categorii de persoane privite în mod general și abstract.

72 Pe de altă parte, faptul că decizia în litigiu a avut drept consecință interzicerea menținerii în vigoare a garanției de alocare pe care ar fi putut-o pretinde anumiți operatori în temeiul articolului 8 din ZuG 2007 nu este de natură să confere acestei decizii caracteristicile unui pachet de decizii individuale.

73 În această privință, contrar celor susținute de recurentă în cadrul prezentului recurs, împrejurarea că PNA-ul prezentat Comisiei de către statul membru trebuie să conțină o listă de instalații vizate de sistemul de cote de comercializare și să indice cotele pe care acest stat intenționează să le aloce instalațiilor respective nu permite să se considere că, prin decizia în litigiu, Comisia s-a pronunțat asupra unor cereri individuale, situație ce caracteriza cauza care a stat la baza Hotărârii International Fruit Company și alții/Comisia, citată anterior.

74 O astfel de constatare este susținută de faptul că lista prevăzută la punctul 10 din anexa III la Directiva 2003/87 se referă la instalațiile vizate, și nu la un inventar nominal al operatorilor cărora li se atribuie cote.

75 Pe de altă parte, potrivit articolului 11 alineatele (2) și (3) din această directivă, revine fiecărui stat membru, și nu Comisiei, obligația de a decide cu privire la cantitatea totală de cote pe care le va aloca pentru perioada în cauză, de a iniția procesul de atribuire a acestor cote operatorului fiecărei instalații și de a se pronunța cu privire la alocarea cotelor respective. O astfel de decizie este adoptată în temeiul PNA al statului membru elaborat în temeiul articolului 9 și în conformitate cu articolul 10 din directiva respectivă.

76 În sfârșit, astfel cum a arătat Tribunalul la punctul 67 din ordonanța atacată, nici din obiectivele Directivei 2003/87, citite în lumina considerentului (5) al acesteia, nici din al cincilea criteriu din anexa III la această directivă, nici din orice altă dispoziție a directivei respective nu decurge o garanție în favoarea operatorilor de instalații cu privire la aplicarea unei anumite metode de alocare sau chiar cu privire la obținerea unei anumite cantități de cote de emisie de gaze cu efect de seră. De altfel, această constatare este confirmată de modificările pe care Republica Federală Germania le-a adus ulterior PNA-ului II și care au fost acceptate de Comisie.

77 În aceste condiții, Tribunalul nu a comis o eroare de drept în aplicarea articolului 230 CE prin faptul că a considerat că decizia în litigiu avea o aplicabilitate generală și că, prin urmare, aceasta nu afecta recurenta în mod individual.

78 În orice caz, trebuie arătat că, în cazul în care nu sunt în măsură să solicite anularea deciziei în litigiu, recurenții au posibilitatea de a contesta măsurile naționale adoptate în temeiul deciziei atacate și, în acest context, de a invoca nelegalitatea acesteia în fața instanțelor naționale, care se pronunță cu respectarea articolului 234 CE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 septembrie 1983, Universität Hamburg, 216/82, Rec., p. 2771, punctul 10, și Hotărârea din 17 noiembrie 1998, Kruidvat/Comisia, C-70/97 P, Rec., p. I-7183, punctele 48 și 49).

79 Având în vedere cele de mai sus, acest motiv trebuie respins ca fiind în mod vădit nefondat și, prin urmare, recursul trebuie respins în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

80 Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a solicitat obligarea societății Saint-Gobain Glass Deutschland la plata cheltuielilor de judecată, iar Saint-Gobain Glass Deutschland a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șasea) ordonă:

1) Respinge recursul.

2) Obligă Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături